

ผลกระทบของการบังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน
ที่มีต่อการตัดสินใจของนักลงทุน

Impact of Mandatory Nonfinancial Assurance on Investor Judgments

ระพีพรรณ อินทธรณ* และเอื้อบุญ เอกะสิงห์**

บทคัดย่อ

การศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลกระทบของการบังคับให้กิจการมีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน ที่มีต่อการตัดสินใจของนักลงทุน ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงทดลอง (Experimental research) การออกแบบรูปแบบการทดลองเป็นแบบ $1 \times 2 + 1$ ศึกษาถึงผลกระทบของตัวแปรอิสระ คือ ประเภทของการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน ประกอบด้วย การให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินโดยสมัครใจ (Voluntary Assured) และการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินโดยการถูกบังคับ (Mandatory Assured) และอีก 1 กลุ่มควบคุม คือ ไม่มีการให้ความเชื่อมั่น (Not Assured) โดยการตัดสินใจของนักลงทุนวัดจาก ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยนักศึกษาปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจและการบัญชี และนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 90 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) การแจกแบบสอบถามใช้วิธีการสุ่ม (Random) โดยนักศึกษา 1 คน จะได้รับแบบสอบถามซึ่งมี 1 เงื่อนไข (Condition) เท่านั้น และนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) และวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ One-Way ANOVA แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วย Post Hoc Multiple Comparisons เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานของกิจการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถาม มีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ไม่ใช่รายงานทางการเงินที่ได้รับ มากที่สุด ในกิจการที่สมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่น (Voluntary Assured) แต่ถ้าหากมีการบังคับให้กิจการมีการให้ความเชื่อมั่น (Mandatory Disclosed, Mandatory Assured) จะส่งผลทางด้านลบต่อการตัดสินใจของนักลงทุน มากกว่าการที่กิจการไม่มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลนั้น

Abstract

This independent study aimed to examine impact of mandatory nonfinancial assurance on investor judgments. This experiment research employs $1 \times 2 + 1$ Mixed design method. The independent variables to study Voluntary Assured or Mandatory Assured, and 1 control variable is not disclosed and not assured. Measure from investment intention and confidence in the information in the report on investor judgments. Participants are 90 business students from faculty of Business Administration at Chiang Mai university. In this study, questionnaires were used as the tool to collect data. 1 student will receive a questionnaire which

* นักศึกษาหลักสูตรบัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

contains only 1 condition. The questionnaire was distributed using random methods. The data was analyzed using descriptive statistics including frequency, percentage, and mean. The inferential statistics were analyzed using One-Way ANOVA and Post Hoc Multiple Comparisons was analyzed to compare the mean differences individually.

The results from experiment show that the investor has the intention to invest the non-financial reports. If the entity is mandatory disclosed non-financial information but voluntary assured.

From the study results. If the entity is mandatory assurance nonfinancial, the investors' decisions will be negative effect.

บทนำ

ในอดีตศาสตร์เกี่ยวกับการบริหารธุรกิจ มุ่งเน้นเป้าหมายของธุรกิจ คือ การสร้างความมั่งคั่งให้ผู้ถือหุ้น เป็นการพัฒนาการเติบโตของธุรกิจโดยคำนึงถึงแต่ความสำเร็จทางเศรษฐกิจ การนำธุรกิจไปสู่การแสวงหากำไร ส่งผลให้เกิดเป็นกระแสสังคมต่อต้าน หรือการไม่ยอมรับการขยายตัวของธุรกิจนั้นๆ ทำให้เกิดผลสะท้อนกลับต่อความยั่งยืนของธุรกิจ ปัจจุบันภาคธุรกิจเน้นการสร้างสมดุลระหว่าง การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม การใส่ใจต่อสังคมและชุมชน และผลกำไรของการประกอบการ ควบคู่กัน เรียกว่า การมุ่งสู่เป้าหมายธุรกิจแบบ ESG ซึ่งหมายถึง สิ่งแวดล้อม (Environment) สังคมและชุมชน (Social) และการกำกับดูแลกิจการที่ดี (Governance) เป็นแนวคิดการพัฒนาแบบองค์รวม หรือ การพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable development) (นริรัตน์ สันธยาต, 2557) กล่าวได้ว่า ไม่เฉพาะข้อมูลทางการเงินเท่านั้นที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน แต่การเปิดเผยข้อมูลที่ไม่เป็นตัวเงิน เพิ่มเติมนอกเหนือจากรายงานทางการเงินเพื่อไปพิจารณาประกอบการตัดสินใจลงทุน จะช่วยลดความเสี่ยงจากการลงทุนได้ในระยะยาว (อรุณี ตันติมังกร และศุภกร เอกชัยไพบูลย์, 2560) ในปัจจุบันผู้ลงทุนไม่ได้มองแต่เรื่องผลตอบแทนทางการเงิน ผลการดำเนินงานเป็นตัวเงินเท่านั้น แต่มองผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ตัวเงินด้วย ซึ่งปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมมีอิทธิพลในเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของกิจการ การเปิดเผยกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน (Caesaria & Basuki, 2017)

จากแนวโน้มการเติบโตของการจัดทำรายงานที่ไม่ใช่รายงานทางการเงินมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง Global Reporting Initiative (GRI) ได้พิจารณาเรื่องมาตรฐานของการจัดทำรายงานความยั่งยืนให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ซึ่งมีผู้ลงทุนแสดงความประสงค์ให้มีการตรวจทานความน่าเชื่อถือและความครอบคลุมของข้อมูลที่เปิดเผยในรายงานโดยบุคคลภายนอก (External verification) (นริรัตน์ สันธยาต, 2557) และจากผลสำรวจของ EY (2018) นักลงทุน 59% กล่าวว่า การเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน จะมีประโยชน์ต่อนักลงทุนอย่างมาก หากข้อมูลนั้นมีมาตรฐานการบัญชีที่ดี เหมือนมาตรฐานรายงานทางการเงิน และจากการศึกษาของ Pflugrath, Roebuck และ Simnett (2011) พบว่า นักวิเคราะห์ทางการเงินมีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน CSR เพิ่มขึ้น หากข้อมูลนั้นมีการตรวจสอบและให้ความเชื่อมั่นโดยนักบัญชีมืออาชีพ ดังนั้นการเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน หากมีบุคคลภายนอกให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การศึกษาในอดีตที่ผ่านมาทั้งหมดนี้เป็นการตรวจสอบและให้ความเชื่อมั่นโดยความสมัครใจ โดยไม่มีกฎระเบียบข้อบังคับให้บริษัทมีการตรวจสอบและให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน และยังไม่

มีการศึกษาว่า หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องออกเป็นข้อบังคับให้บริษัทที่เปิดเผยข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินต้องมีผู้ตรวจสอบ และให้ความเชื่อมั่นเหมือนกับรายงานทางการเงิน จะส่งผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนอย่างไร

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาผลกระทบของการบังคับให้กิจการมีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน ที่มีต่อการตัดสินใจของนักลงทุน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อกิจการในการตัดสินใจเปิดเผยและตรวจสอบข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินในอนาคต รวมทั้งเป็นข้อมูลสำหรับหน่วยงานกำกับดูแลในการตัดสินใจออกกฎระเบียบ ข้อบังคับ ต่อไปในอนาคต

แนวคิดและทฤษฎี

1. ข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน (Nonfinancial Data)

ปัจจุบันการเปิดเผยข้อมูลของกิจการ ไม่ได้มีเพียงข้อมูลทางการเงินในงบการเงิน หรือรายงานประจำปี แต่จะมีข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเงิน ในการเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ได้กำหนดแนวทางในการเปิดเผยข้อมูลสารสนเทศ แบบแสดงรายการข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่งบการเงิน (ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2562) การศึกษาในครั้งนี้ ข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน (Nonfinancial) จะเป็นผลการดำเนินงานของกิจการที่ไม่ใช่ตัวเงิน ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ชุมชน สิ่งแวดล้อม และการกำกับดูแลกิจการที่ดี ที่กิจการนำเสนอในรูปแบบของรายงานความยั่งยืน หรือรายงานเพื่อสิ่งแวดล้อม

รายงานความยั่งยืน (Sustainability Report) เป็นเอกสารที่เปิดเผยข้อมูลการดำเนินงานด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่กิจการจัดทำขึ้นเพื่อสนองความต้องการใช้ข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับกิจการ ที่ลำพังรายงานทางการเงินเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถสะท้อนข้อมูลการดำเนินงานในภาพรวมของกิจการได้อย่างครบถ้วนรอบด้าน (สถาบันไทยพัฒนา, 2558)

จากรายงานความยั่งยืน เป็นการรายงานข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน จะแสดงข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับองค์กร ข้อมูลผลการดำเนินงานและตัวชี้วัดด้านความยั่งยืน ในรูปแบบที่บริษัทจะเลือกเปิดเผยข้อมูล ซึ่งจะเปิดเผยแบบรายงานการเปิดเผยข้อมูลประจำปีตามที่สำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ต.กำหนด หรือรายงานความยั่งยืน ซึ่งการเปิดเผยแบบรายงานความยั่งยืน อาจต้องใช้มาตรฐานระดับโลกอย่าง Global Reporting Initiative (GRI) หรือ GRI Standards ที่ได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน (อรุณี ตันติมังกร และศุภกร เอกชัยไพบุลย์, 2560)

2. การให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน (Non-financial assurance)

สำหรับรายงานทางการเงินที่ได้รับการตรวจสอบโดยบุคคลภายนอก มีความน่าเชื่อถือมากกว่างบการเงินที่ไม่ได้รับการตรวจสอบ เช่นเดียวกับรายงานที่ไม่ใช่รายงานทางการเงิน การได้รับการตรวจสอบและให้ความเชื่อมั่นโดยบุคคลภายนอก จะสร้างความน่าเชื่อถือให้กับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานนั้น (Pflugrath et al., 2011)

ประโยชน์ของการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน เป็นการสร้างความไว้วางใจและความน่าเชื่อถือจากนักลงทุนและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ลดความเสี่ยงและเพิ่มมูลค่าคุณภาพของข้อมูล อาจเป็นประเด็นสำคัญในรายงานความรับผิดชอบต่อองค์กร สร้างการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการและผู้บริหารระดับสูง เช่นเดียวกับด้านการเงิน การให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน เป็นข้อมูลที่ได้มาจากคณะกรรมการและผู้บริหารระดับสูง เป็นผู้สนับสนุนสำหรับเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเงิน ผ่านการให้ความเชื่อมั่นเพื่อจัดการความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงินขององค์กร เพิ่มประสิทธิภาพระบบการรายงานและการจัดการภายใน การรับรองจะต้องมาจากบุคคลภายนอก เพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนธุรกิจให้มีความยั่งยืน (KPMG, 2017)

Hodge, Subramaniam และ Stewart (2009) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของรายงานความยั่งยืนต่อผู้ใช้รายงาน และการให้ความเชื่อมั่นของข้อมูล พบว่า การให้การรับรองและให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือในการรับรู้ข้อมูลรายงานความยั่งยืนของผู้ใช้รายงาน

Reimsbach, Hahn และ Gürtürk (2017) ได้ศึกษาเรื่อง การให้ความเชื่อมั่นในรายงานความยั่งยืนแบบบูรณาการ เชื่อมั่น พบว่า การให้ความเชื่อมั่นในการเปิดเผยรายงานข้อมูลความยั่งยืนส่งผลกระทบต่อการประมาณการลงทุนของนักลงทุนมืออาชีพ นอกจากนี้ ยังพบว่าบริษัทที่เปิดเผยข้อมูลมาก โอกาสที่นักลงทุนจะตัดสินใจลงทุนก็สูงขึ้นตาม

การศึกษาในอดีตส่วนใหญ่จะทำการศึกษา การให้ความเชื่อมั่นในบริบทที่เป็นการสมัครใจให้ความเชื่อมั่น (Voluntary Assurance) การศึกษาในบริบทที่เป็นการบังคับให้บังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่น ยังมีอยู่อย่างจำกัด ทำให้มีหลักฐานเชิงประจักษ์ไม่เพียงพอที่จะตั้งเป็นสมมุติฐาน จึงทำให้เกิดคำถามในการศึกษาว่า การให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินในบริบทที่แตกต่างกัน จะส่งผลกระทบต่อตัดสินใจของนักลงทุน แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร จึงตั้งคำถามในการศึกษาดังนี้

Research question 1: ประเภทของการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินที่แตกต่างกัน (แบบสมัครใจและแบบบังคับ) มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร?

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการบังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน ที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุน เป็นการศึกษาเชิงทดลอง (Experimental Research) ทั้งนี้การออกแบบรูปแบบการทดลองเป็นแบบ $1 \times 2 + 1$ กลุ่มควบคุม โดยมี ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ประเภทของการให้ความเชื่อมั่น แบ่งเป็น 2 ประเภท การสมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่น (Voluntary Assured) และการบังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่น (Mandatory Assured) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) มีรายละเอียดของแต่ละเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

เงื่อนไขที่ 1 : กิจการสมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่น (Voluntary Assured)

เงื่อนไขที่ 2 : กิจการถูกบังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่น (Mandatory Assured)

เงื่อนไขที่ 3 : กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม คือ กิจการไม่มีการให้ความเชื่อมั่น (Not Assured)

โดยวัดการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน จากความตั้งใจลงทุน ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยนักศึกษาปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจและการบัญชี และนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 90 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) และวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ One-Way ANOVA แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วย Post Hoc Multiple Comparisons เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเงื่อนไขโดยพิจารณาจากความตั้งใจลงทุน

องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ยความตั้งใจลงทุน			F	p-value
	เงื่อนไขที่ 1 Voluntary Assured	เงื่อนไขที่ 2 Mandatory Assured	เงื่อนไขที่ 3 Not Assured		
ความตั้งใจลงทุน (เฉลี่ยรวม)	5.083	4.483	4.767	8.162***	0.000

หมายเหตุ *, **, *** แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.1, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

จากตารางที่ 1 การทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test (One-Way ANOVA) ผู้ตอบแบบสอบถามมีความตั้งใจที่จะลงทุน ในแต่ละเงื่อนไขแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) ผู้ตอบแบบสอบถามมีความตั้งใจในการลงทุนตามเงื่อนไขที่ 1 กิจการสมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน มากกว่า เงื่อนไขที่ 2 กิจการถูกบังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.10$)

ตารางที่ 2 ตารางวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเงื่อนไขโดยพิจารณาจากความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ

องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ			F	p-value
	เงื่อนไขที่1 Voluntary Assured	เงื่อนไขที่2 Mandatory Assured	เงื่อนไขที่3 Not Assured		
ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลใน รายงานที่ได้รับ (เฉลี่ยรวม)	5.263	4.455	4.775	4.351***	0.002

หมายเหตุ *, **, *** แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.1, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

จากตารางที่ 2 การทดสอบค่าถดถอยการวิจัย โดยใช้สถิติ F-test (One-Way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ ในภาพรวมความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.01$) ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ ตามเงื่อนไขที่ 1 กิจการสมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน มากกว่า เงื่อนไขที่ 2 กิจการถูกบังคับให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.10$)

ผลการศึกษา การอภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา พบว่า ประเภทของการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินที่แตกต่างกัน (แบบสมัครใจและแบบบังคับ) มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน แตกต่างกัน ซึ่งจากการศึกษา วัตถุประสงค์จากความตั้งใจลงทุนและความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน

ด้านความตั้งใจลงทุน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความตั้งใจลงทุนในกิจการของแต่ละเงื่อนไข แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความตั้งใจลงทุน ตามเงื่อนไขที่ 1 กิจการสมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ไม่ใช่รายงานทางการเงิน มากที่สุด

ด้านความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานของกิจการ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้ตอบแบบสอบถามตามเงื่อนไขที่ 1 กิจการสมัครใจให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ไม่ใช่รายงานทางการเงิน มีความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานที่ได้รับ มากที่สุด

สอดคล้องกับแนวคิดของ Hodge, Subramaniam และ Stewart (2009) ที่พบว่า การให้การรับรองและให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงาน ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือในการรับรู้ข้อมูลรายงานความยั่งยืนของผู้ใช้รายงาน และสอดคล้องกับ Reimsbach, Hahn และ Gürtürk (2017) ที่พบว่า การให้ความเชื่อมั่นในการเปิดเผยรายงานข้อมูลความยั่งยืนส่งผลกระทบต่อการประเมินการลงทุนของนักลงทุน บริษัทที่เปิดเผยข้อมูลมาก โอกาสที่นักลงทุนจะตัดสินใจลงทุนก็สูงขึ้นตาม

ข้อเสนอแนะ

สำหรับกิจการที่มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน หากกิจการต้องการให้นักลงทุนมีความสนใจ และตัดสินใจลงทุนในกิจการ ควรจะมีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลดังกล่าวที่นำเสนอต่อนักลงทุน โดยสมัครใจ เนื่องจากเป็นการที่กิจการยินยอมให้บุคคลภายนอกเข้ามาตรวจสอบความถูกต้อง ความโปร่งใสของกิจการ สร้างความเชื่อมั่นให้นักลงทุนมากขึ้น

สำหรับหน่วยงานกำกับดูแล ตลาดหลักทรัพย์ หากหน่วยงานกำกับดูแลกิจการ ตลาดหลักทรัพย์ จะวางแผนในการบังคับให้กิจการมีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลที่ไม่ใช่ข้อมูลทางการเงินในรายงานที่เปิดเผย ควรเปิดโอกาสให้กิจการเลือกที่จะให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลในรายงานเอง

บรรณานุกรม

- นริรัตน์ สันธยาติ. (2557). รายงานแห่งความยั่งยืน กลยุทธ์เพิ่มคุณค่าของบริษัทจดทะเบียน. *วารสารตลาดหลักทรัพย์ แห่งประเทศไทย (SD Focus), 1(3), 2-5.*
- สถาบันไทยพัฒนา. (2558). *รายงานความยั่งยืนคืออะไร*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- อรุณี ตันติมังกร และศุภกร เอกชัยไพบูลย์. (2560). GRI Standards: จากการรายงานสู่เครื่องมือการจัดการธุรกิจอย่างยั่งยืน. *วารสารตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SD Focus), 3(2), 1-4.*
- Caesaria, A. F., & Basuki, B. (2017). The study of sustainability report disclosure aspects and their impact on the companies' performance. Faculty of Economics and Business, Universitas Airlangga, Surabaya. *SHS Web of Conferences, 34, 1-5.*
- Elkington, J. (2004). *Enter the Triple Bottom Line*. UK: Earthscan.
- EY. (2018). *Nonfinancial disclosures are essential to most institutional investors*. Retrieved from https://www.ey.com/en_gl/news/2018/11/nonfinancial-disclosures-are-essential-to-most-institutional-investors

- Figge, F., Hahn, T., Schaltegger, S., & Wagner, M. (2002). The Sustainability Balanced Scorecard – Linking Sustainability Management to Business Strategy. *Business Strategy and the Environment*, 11, 269-284.
- Hodge, K., Subramaniam, N., & Stewart, J. (2009). Assurance of Sustainability Reports: Impact on Report Users' Confidence and Perceptions of Information Credibility. *Australian Accounting Review* 50, 193, 178-194.
- Kaplan, S. R., & Norton, P. D. (1996). *The Balanced Scorecard: Translating Strategy into Action*. USA: Harvard Business School Publishing.
- KPMG. (2017). Non-Financial Assurance. Retrieved from <https://assets.kpmg/content/dam/kpmg/nz/pdf/October/nonfinancial-assurance-kpmg-nz.pdf>
- Pflugrath, G., Roebuck, P., & Simnett, R. (2011). Impact of Assurance and Assurer's Professional Affiliation on Financial Analysts' Assessment of Credibility of corporate Social Responsibility Information. *A Journal of Practice & Theory* 30, 38, 239–254.
- Reimsbach, D., Hahn, R., & Gürtürk, A. (2017). Integrated Reporting and Assurance of Sustainability Information: An Experimental Study on Professional Investors' Information Processing. An Experimental Study on Professional Investors' Information Processing. *European Accounting Review* 27, 310, 559-581.